

Jeg tror derfor, det er ganske overflødigt at mane det bolschevikiske Spøgelse frem for os.

Det er højest uheldigt af det ærede Medlem Hr. Brorsen, naar han taler om Sovjetrepublikkerne, uden videre at gøre den russiske Socialisme til Socialisme i al Almindelighed. Han savner aabenbart Forudsætninger for at bedømme dette Spørgsmaal. Den russiske Socialisme eller Kommunisme, eller hvad man vil kalde den, er et ægte Barn af Rusland og er efter min Mening en Sammenblanding af Bakunins Anarkisme og Karl Marx's Socialisme, men den er ingenlunde Socialisme i dansk eller mellemeuropæisk Forstand, slet ikke, den er en russisk Skabning og har ingen anden Berøring med os end Navnet. Den er jo endog betegnet som den værste og mest afgjorte Fjende af Socialdemokratiet, idet de saakaldte Menscheviker forfølges, fængsles, deporteres i stort Tal, ja, dræbes, og Menschevikerne repræsenterer dog nærmest det Standpunkt, som er det danske Socialdemokratis.

Heller ikke er der vel nogen Grund til at tale om den gule Fare, selv om den bestaar i noget andet, end at nogle væbnede Horder skulde vælte sig ind over det gamle Europa — den gule Fare vil jo nemlig blive en økonomisk Fare. Men hvad enten det nu er en økonomisk eller en politisk Fare, man taler om, er det dog givet, at det forenede Europa ejer Muligheder for at modsætte sig en hvilken som helst Invasion, den være sig af militær eller af økonomisk Karakter, medens et splittet Europa er svagt overfor enhver Invasion.

Men det forenede Europa er endnu foreløbig kun en Drøm, saa længe Socialdemokratiet ikke er stærkt nok. Der kan jo være Mulighed for, at Forhandlingerne i Genève vil briste, og at saaledes vil se noget af det Haab vige, som man havde næret til Folkenes Forbund. Jeg vil ikke her angribe selve Folkenes Forbund, men kun sige, at Folkeforbundets Styrke afhænger af det internationale Socialdemokratis Vækst, og før det internationale Socialdemokrati er saa stærkt, at det kan præge Parlamenterne og dermed angive Vejen for Folkene, før vil Folkeforbundet heller ikke eje den tilstrækkelige ydre og moralske Styrke til at gennemføre det, der er det kulturelle Krav.

Jeg vil slutte disse mine Udtalelser med at sige, at Folkene venter Freden, Underklassen, dens Mænd, dens Kvinder og Børn strør Blomster paa Afrustnings

Vej. Jeg vil haabe og ønske, at ogsaa den Aand maa besjæle os som Rigsdagsmænd, at vi mindre vil strides om Partistandpunkter end om, hvad der er til vort gamle Fædrelands Vel, og se paa hverandre som Mennesker, der ønsker at udrette det bedst mulige. Til syvende og sidst bliver det det store arbejdende Folk, der ud fra den almindelige Valgrets Grundsætninger kommer til at afgøre, hvorvidt den Vej, vi viser, er den rette, og om de gamle Standpunkter blegner og forældes, de, der var Provisoriets, de, der var det konservative Folkepartis, de, der blev Venstres. Afrustning er Vejen, og vor Regering har anvist den.

Udenrigsministeren (Moltke): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har opholdt sig over, at jeg indledede min Tale med nogle indrepolitiske Bemærkninger. Jeg beklager, at det har vakt Mishag, men ihvorvel jeg erkender, at det Spørgsmaal, der var rettet til mig, vedrørte Forholdet til Folkenes Forbund, er der dog vel ingen her i Salen, der vil formene mig at fremsætte nogle Bemærkninger ogsaa om det indenrigspolitiske. Det, som jeg saa stærkt har betonet, er jo dette, at det efter min ringe Overbevisning er i høj Grad vigtigt og ønskeligt, at det bliver Folket, der træffer Afgørelse i denne Sag. Naar det dernæst af de tre ærede Talere er sagt, at min Besvarelse har været dels uklar og dels ufuldstændig, saa forstaar jeg det ikke. Jeg tror, at de Herrer, hvis de gennemlæser den stenografiske Gengivelse, vil finde, at Besvarelsen omfattede det stillede Spørgsmaal, nemlig: Hvorledes stiller Folkeforbundsforpligtelserne sig til dette Forslag? Det tror jeg, jeg har besvaret ganske klart og tydeligt med, at der ifølge Folkeforbundets Bestemmelser ikke findes nogen Hindring for dette Forslag.

Der er endvidere stillet det Spørgsmaal til mig, fra hvilket Tidspunkt Udenrigsministerens Opfattelse af folkeretlige Regler havde ændret sig — det var særlig sat i Forbindelse med de folkeretslærde, den tidligere Udenrigsminister Deuntzer og Professor Matzen. Jeg tror, at de ærede Medlemmer vil være enige med mig i — ellers skulde i alt Fald min Hukommelse svigte mig meget —, at baade Professor Matzen og Udenrigsminister Deuntzer var afgaaet ved Døden, inden Folkenes Forbund kom i Stand.

Der er endvidere rettet det Spørgsmaal til mig, saa vidt jeg erindrer, om jeg billiger disse Forslag. Jeg har sagt i Slutningen af min Tale, at jeg af Hensynet til Ønskeligheden af at faa etableret Stabilitet